

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2024, č. j.: CPR-39568-4/ČJ-2024-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2024, č. j.: CPR-39568-4/ČJ-2024-930310-V243, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 3. 6. 2024, č. j.: KRPA-181103-15/ČJ-2024-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba,

po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce, a lhůta k vycestování byla stanovena do 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že do České republiky přicestoval, aby se ucházel o možnost zaměstnání, přičemž opomněl končící platnost vízového oprávnění a ocitl se zde nelegálně. Pochází ze zaostalé země, jejíž občané nejsou schopni uživit své rodiny prací, neboť dlouhodobá minimální mzda dosahuje do deseti dolarů. K neoprávněnému pobytu žalobce dohnala zoufalá osobní situace, přičemž mu již bylo dostatečným trestem, že byl zadržen policejním orgánem a po určitou dobu omezen na osobní svobodě. Napadené rozhodnutí porušuje ust. § 174a z.p.c., neboť vůči žalobci bylo možno postupovat cestou ust. § 50a z.p.c. Jednalo se o první pochybení, jehož se žalobce dopustil v České republice, ke kterému se doznal a s policejním orgánem spolupracoval.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 2. 6. 2024 v 10:40 hodin byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, byla zjištěna absence oprávnění k pobytu, v cestovním pasu měl žalobce vylepený litevský vízový štítek platný do 23. 12. 2023 a poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 10. 12. 2023 (úřední záznam ze dne 2. 6. 2024, č. j.: KRPA-181103-1/ČJ-2024-000022, a žalobcův cestovní pas).
6. Dne 2. 6. 2024 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu absence oprávnění k pobytu (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-181103-8/ČJ-2023-000022-SV).
7. V rámci svého výsledku dne 2. 6. 2024, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-181103-9/ČJ-2024-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že do České republiky přicestoval za prací dne 10. 12. 2023 na základě litevského víza. Je si vědom neoprávněnosti svého pobytu a bydlí na různých ubytovnách, bez trvalé adresy a bez jakýchkoli závazků k ubytování. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné vazby soukromé, rodinné ani majetkové, jeho žena a tři děti žijí v zemi původu. Cítí se zcela zdrav, ve vycestování mu nebrání žádná překážka, ve vlasti mu nic nehrozí.
8. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 3. 6. 2024, č. j.: KRPA-181103-15/ČJ-2024-000022-SV, bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ustanovení § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné.
9. Následně žalobce podal odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, přičemž odvolací námitky se v podstatné části shodují s žalobními body.

10. Dne 19. 8. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle ust. § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
15. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 10. 12. 2023 a v České republice se od 18. 12. 2023 do 2. 6. 2024 zdržoval bez pobytového oprávnění. Sám žalobce během svého výsledku potvrdil, že skutečně nedisponoval pobytovým oprávněním. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c.
16. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „*Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...). Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).
17. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobce v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žije jeho rodina. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky či jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí

starat o jinou osobu. Ve vycestování do země původu žalobci nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí či trestní stíhání, mučení nebo nelidské zacházení, nesplácí ani žádné dluhy, pro které by mu hrozilo nebezpečí od soukromých osob. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a z.p.c., resp. že bylo správní vyhoštění nepřiměřené.

18. Doba, po níž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena při spodní hranici (v jedné pětině) zákonného rozmezí a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy se žalobce zdržoval na území bez pobytového oprávnění po dobu téměř půl roku, nelze v postupu žalované shledat zneužití správního uvážení, a to ani s přihlédnutím k protiprávnosti jednání coby prvnímú pochybení a ke spolupráci žalobce s policií. Ekonomické potíže v domovském státu taktéž nemohou zneužití správního uvážení založit, zvláště když právě ekonomické důvody jsou tím, co motivuje cizince v České republice i zbytku Evropské unie pobývat. Řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno dne 2. 6. 2024 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 8. 2024, délka řízení tudíž byla poměrně krátká a v žádném případě nezakládá okolnost, pro niž by snad měla být doba zákazu vstupu kratší.
19. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. října 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

